

## Nr 485

Av herrar Nilsson i Bästekille och Svensson i Krokstorp, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 65, angående reglering av priserna på fisk under budgetåret 1959/60.

Prisregleringen på fisk innebär i huvudsak att jordbruksnämnden för västkusten och sydkusten efter överläggning med fiskarorganisationerna fastställer minimipriser på de viktigaste fiskslagen. Den fisk, som vid försäljning ej uppnår de sålunda fastställda minimipriserna, övertages och nyttiggöres av för ändamålet särskilt bildade prisregleringsföreningar, på västkusten Föreningen Västkustfisk och på sydkusten Föreningen Sydkustfisk. För verksamheten med omhändertagandet av fisken erhåller föreningarna av jordbruksnämnden vissa i förväg bestämda statliga bidrag, s. k. pristillägg. För överskottsfisken utbetalas ett s. k. garantipris som i förväg fastställs av föreningen. Detta garantipris understiger som regel betydligt minimipriset och ersätter fiskaren endast för de direkta kostnaderna men inte för det nedlagda arbetet.

Allt synes tala för att fiskerinäringen tillhör de mest eftersatta näringarna i landet. Arbetet är slitsamt och riskfyllt. Marginalerna är små och lönsamheten följaktligen ringa. Till övervägande del beror de små marginalerna på det höga omkostnadsläget och den hårda beskattningen för verksamheten över huvud. Därtill kommer de svåra kreditförhållandena, som icke bereder näringen tillräckliga möjligheter att tillgodose angelägna rationaliseringsbehov.

Att fiskerinäringens betydelse för landets folkhushåll är väl dokumenterad råder emellertid inget tvivel om. Enligt senast gjorda beräkningar konsumerades 1958 totalt 136 milj. kg fisk och fiskprodukter inom landet. Antalet fiskare, som sysslar med saltsjöfiske, beräknas uppgå till mellan 10 000 och 11 000 vid ostkusten och sydkusten samt till mellan 6 000 och 7 000 på västkusten. Av dessa torde nära 10 000 vara yrkesfiskare. Näringen sysselsätter därtill ett icke obetydligt antal arbetstagare inom såväl distributions- och förädlingsleden som de led, som förser fiskerinäringen med förnödenheter.

Vi är medvetna om att en höjning av införselavgifterna principiellt icke låter sig förena med de åtgärder som krävs vid genomförandet av en nordisk marknad. Det må emellertid i detta sammanhang framhållas, att det ofta synes underligt för fiskerinäringens folk att egna fångster ej kunnat försälgas på färskmarknaden utan måst avsättas till garantipris samtidigt som import av fisk och fiskprodukter skett i betydande omfattning, detta

även med beaktande av att utförseln av fisk och fiskprodukter varit större än motsvarande införsel.

Det torde vara uppenbart att skall fiskerinäringens folk kunna beredas en förhöjd inkomst, som ger en någorlunda skälig ersättning för kapitalinvesteringar och arbete, måste såväl minimipriser som garantipriser höjas.

Med hänvisning till vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte uttala, dels att nya minimipriser måtte bestämmas till 75 öre per kg för torsk I rensad med huvud, 65 öre per kg för torsk II rensad med huvud, 80 öre per kg för sill I och II samt 65 öre per kg för sill III, dels att garantipriset för olika fiskslag höjes i motsvarande mån som minimipriset.

Stockholm den 10 mars 1959

*Jöns Nilsson*

i Bästekille

*Sven Svensson*

i Krokstorp

---